



Thema: geen woorden maar daden

Voorganger: Netty Prins

Ouderling van dienst: Marie Jose

Beamer: Sam

Lector: Joke

Orgel: Jannie

Welkom

Openingslied: 283 in de veelheid van geluiden 1 t/m 5

Votum en groet

Gebed om ontferming

Lied: 885 Groot is Uw trouw o Heer (1,2)

Inleiding

Openingsgebed

1^e lezing: Verhaal: Jullie zijn mijn handen

Lied 912 Neem mijn leven, laat het Heer (1,2,3,6)

Evangelie: : Matteüs 21,23-32

Lied: 838 O grote God die liefde zijt (1,2,3)

Overweging

Orgelspel

Lied: Waar je woont op deze wereld (melodie Welk een vriend is Onze Jezus)

Waar je woont op deze wereld, tussen bloemen of beton

Elke dag is er nieuw leven, elke dag een nieuwe zon

Elke dag een nieuwe kans ook om opnieuw op weg te gaan

En te zoeken naar het wonder, van de Heer in ons bestaan.



Waar je woont op deze wereld tussen bloemen of beton
Tussen haat of tussen liefde, elke dag is er een zon
Elke dag een nieuwe kans ook, 't woord van Christus te verstaan
Door de ogen van de ander, kijkt de Heer ons steeds weer aan.

Waar je woont op deze wereld, tussen bloemen of beton
Tussen twijfel, tussen hope, elke dag is er een zon.
Elke dag een nieuwe kans ook, samen weer op weg te gaan.
Samen werken in Zijn liefde, samen werken in Zijn naam.

Dank- en Voorbeden

Onze Vader

Collecte

Slotlied: 1010: Geef vrede Heer geef vrede (1,2,3,4)

Zegen

Amen



1^e lezing: Jullie zijn mijn handen

Een klein stadje in Normandië, Frankrijk, had zwaar geleden van de oorlog. Velen van haar inwoners waren gedood, of gewond geraakt. De mensen voelden zich verslagen, eenzaam en ontroostbaar. De meeste huizen waren verwoest.

Ook van het oude kerkje midden in de stad was weinig meer over. De Amerikaanse soldaten, die dichtbij hun kamp hadden opgeslagen, hielpen de mensen bij het bouwen van noodwoningen en barakken. Een groepje soldaten hielp ook mee bij het herstellen van het kerkje. Veel mooie dingen waren onder het puin bedolven.

Er was in dat kerkje een beroemd middeleeuws kruisbeeld, waar de mensen van het stadje van hielden, en aan gehecht waren. Ze maakten zich zorgen. Wat zou er van overgebleven zijn? Na lang zoeken en voorzichtig puinruimen vonden de soldaten het oude houten kruis. Alleen de handen ontbraken. Hoe ze ook zochten, die bleven spoorloos, en de mensen hadden daar verdriet om.

Toen pakte een soldaat een stuk krijt, en schreef met grote letters op de balk van het kruis: "Jullie zijn mijn handen". De mensen van het stadje die het lazen, keken er eerst bevreemd naar. Wat betekende dat?

Ze waren moe. Ze hadden verdriet. Ze misten de mensen die gedood waren. Hun huizen waren kapotgeschoten. Het beeld waarvan ze hielden was stuk. En ze lazen nog een keer: Jullie zijn mijn handen.

Toen begrepen ze wat daar stond: Jullie moeten heel maken wat stuk is. Jullie moeten elkaar troosten. Jullie moeten samen nieuwe huizen bouwen. Dan kun je weer geloven in de toekomst.

Als je nu in dat herstelde kerkje komt, dan zie je vooraan nog steeds het kapotte kruis hangen, het kruis zonder handen. En als je goed kijkt, kun je de woorden nog lezen die een soldaat die een soldaat er toen heeft opgeschreven.....jullie zijn mijn handen